

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

Med hensyn til det, den højtærede minister sagde om rutebildriften, er forholdet det ganske enkle, at de tal, der var til vor rådighed, de tal, vi kunne få fat på, var således, at vi mente nogenlunde at kunne regne med dem; på det tidspunkt, da vi udarbejdede forslaget, forelå statsbanernes endelige driftsregnskab ikke. Det er forklaringen på den difference, der kan være mellem den højtærede ministers og vore tal på dette område.

Må jeg sige med hensyn til færgefarten, at den betænkning, som Store-Bæltskommissionen afgav, var der ingen der tog afstand fra, og derfor har vi brugt disse tal.

Jeg er enig med den højtærede minister i, at spørgsmålet om forrentning og afskrivning på de gamle banelinjer er et meget, meget lille spørgsmål. De er utvivlsomt så gamle, at de vel, hvis man ville se rent forretningsmæssigt på det, er afskrevet i forvejen.

Med hensyn til de ubetjente stationer vil jeg sige, at det er netop en af de ting, som bør gøres til genstand for overvejelse, for hvis en station på en sidebane er ubetjent, er den der ikke, og så må man i og for sig i det store og hele regne med, at så bliver benyttelsen af den pågældende station og selve banen som sådan endnu mindre. Det foreligger der i øvrigt også mange eksempler på.

Rationaliseringen er vi enige om. Vi har ikke på noget punkt bestridt, at DSB gør, hvad de kan for at fremskaffe en bedre økonomi; det har de udfoldet vældige bestræbelser for, og jeg har i anden forbindelse haft lejlighed til at konstatere, at der ingen tvivl er om, at de gør, hvad de kan på det område.

Det er muligt, at den højtærede minister har ret med hensyn til tjenestemændene. I den betænkning, som i sin tid blev afgivet til sparekommissionen — jeg tror, det var omkring 1950 — sagde man, at man havde visse aftaler med organisationer, forbund o. s. v. om forskellige forhold vedrørende tjenestemændene. Men når man nu ved — så vidt jeg kan læse; det er muligt, at jeg også læser forkert her — at af DSBs udgifter udgør lønningsudgifterne omkring 60 pct., er det efter vor opfattelse vigtigt, at man stiler imod at begrænse antallet af

tjenestemænd, og når man nedlægger en del sidelinjer, må der være mulighed for ved flytninger at undgå større nyansættelser. Det er ikke nok at afskedige remisearbejdere og dem, som har været beskæftiget ved lokomotivremiser; jeg tror, man bliver nødt til at se også på det andet problem. F. eks. kan privatbanerne, som man mange gange har kig på, klare sig med 1 mand pr. 7 000 personkilometer, medens DSB skal have 1 pr. 1 900 personkilometer; jeg medgiver her naturligvis, at hovedruterne, stambanerne, hvad man vil kalde det, må kræve et større personel, men det er stor forskel. Og forholdet er jo det, at privatbanerne ikke siden 1943 har fastansat personale, fordi man allerede dengang så, hvor det bar hen.

Nu siger den højtærede minister, at det kan ikke nytte noget, det må tage sin tid. Det er vi alle enige om, og derfor stiller vi heller ikke forslag om, at vi i dag skal nedlægge 14 baner.

Må jeg måske minde om, at socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Horn, da man diskuterede statsbaneforhold, i 1959 var det vel, sagde:

„det er uansvarligt at blive ved at pumpe penge ind i sådanne foretagender, som man ved alligevel vil være dødsdømt på længere sigt.“

„Vi ved“, bemærkede det ærede medlem endvidere, „at de egne, som hidtil har fået nedlagt deres baner . . . . ., ikke er blevet dårligere stillet. . . . . De kan blive betjent af rutebiler og fragtbiler, måske på en hurtigere, mere elastisk og bekvem måde, end de tidligere blev betjent af de pågældende jernbaner.“

Så sådan helt ud i det vilde er det vel ikke, men det er klart, at vi ikke venter nogen særlig gunstig modtagelse, hverken i regeringspressen eller fra den højtærede ministers side, for det er vel sådan, at alt, hvad der kommer fra oppositionen, er, for ikke at sige det stærkere, noget, der skal underkastes en meget grundig kritik.

Den højtærede minister ville have at vide, hvad det var for 3 baner, vi havde taget; det gik til på den måde, at man med ryggen til af den bunke på 14, som den højtærede minister med, jeg havde nær sagt vanlig elskværdighed — det må da være pænt sagt — havde stillet til vor disposition